

PLEITNOTA

inzake

Maria Altagracia MUÑOZ FELIX, verzoekster, gem. mr. M. Bijkerk

versus

Minister/Staatssecretaris van Veiligheid & Justitie (hierna ook: 'de IND'), verweerder,
gem. mr. P.J. de Graaf

Namens verzoekster het volgende:

Onmogelijke bewijsopdracht

1. Allereerst wordt ingegaan op het Verweerschrift.

I) Waar de IND in het Verweerschrift opmerkt (zie blz. 1, 4de alinea) dat verzoekster stelt dat het Ratificatievonnis van 10 juni 1997 door de Staatssecretaris *ten onrechte* is opgevraagd, geeft de IND de stelling van verzoekster juist weer. Het is niet terecht, omdat gebleken is dat de Staatssecretaris verlangt iets aangetoond te zien waaraan verzoekster onmogelijk kan voldoen. Het is dus een onmogelijke bewijsopdracht.

Verzoekster moet haar identiteit aantonen. Maar de enige manier waarop zij dat volgens de Staatssecretaris kan doen is door het bedoelde Ratificatievonnis over te leggen. En dat kan zij niet, omdat de Dominicaanse autoriteiten dit vonnis niet in het archief kunnen vinden. Het is er gewoonweg niet. Men kan iets dat er niet is, niet overleggen.

Bovendien, het Ratificatievonnis van 1997 is niet de enige manier om haar identiteit vast te stellen. Verzoekster heeft een fotokopie van haar paspoort overgelegd (1), een geboorteakte (2), bij het bezwaarschrift een Verklaring (3) van de Dominicaanse Kiesraad van 27/10/2015 (prod. VII), waarin wordt uitgelegd dat de kanttekeningen inzake Ratificatievonnissen opgetekend bij Aktes van de Burgerlijke Stand op zich voldoende zijn om uit te gaan van hun echtheid, tenzij de valsheid daarvan wordt bewezen. De kanttekening is dus in beginsel echt en correct, zodat ook de geboorteakte moet worden geacht echt en correct te zijn. De identiteit van verzoekster staat dus reeds vast.

Hierbij wordt het origineel van een soortgelijke Verklaring - d.d. 18 april 2018 - overgelegd als prod. VIII, met een Nederlandse vertaling van ondergetekende daarbij).

Naast voornoemde 3 documenten heeft verzoekster toch nog een nieuw Ratificatievonnis van een Dominicaanse Rechtbank d.d. 11 nov. 2016 overgelegd, waarin haar identiteit andermaal wordt bevestigd. De IND heeft in dit laatste document echter een onvolkomenheid geconstateerd en daarom ook dit document onvoldoende geacht om verzoeksters identiteit te kunnen vaststellen.

Intussen heeft de IND dus al vier verklaringen van de Dominicaanse autoriteiten aan de hand waarvan verzoeksters identiteit kan worden vastgesteld als volkomen irrelevant terzijde geschoven. Dit is niet redelijk meer.

2. Die onvolkomenheid in het Ratificatievonnis van nov. 2016 is dat de Dominicaanse Rechtbank verzuimd heeft om info aan te vragen van de Derde Kamer van het Dominicaanse Gerecht in Eerste Aanleg. Om ook deze onvolkomenheid weg te nemen, wordt hierbij een Verklaring van de Secretaris van deze Derde Kamer overgelegd, waarin wordt aangegeven dat het Ratificatievonnis van 10 juni 1997 er gewoonweg niet is. Als dus de Dominicaanse Rechtbank de Derde Kamer wel had betrokken bij het onderzoek, dan zou de Rechtbank dus tot dezelfde conclusie zijn gekomen.

Hierbij wordt het *origineel* van deze Verklaring d.d. 30 mei 2018, met beëdigde vertaling daarbij, als prod. IX. overgelegd.

Uit al het voorstaande kunnen twee conclusies worden getrokken:

- a. Verzoekster kan onmogelijk een kopie overleggen van het Ratificatievonnis van 10 juni 1997 om daarmee haar identiteit aan te tonen, omdat het er niet meer is. Het is verloren gegaan of is er om welke andere oorzaak dan ook gewoonweg niet meer.
  - b. Verzoekster heeft voldoende andere bewijsstukken overgelegd, aan de hand waarvan haar identiteit kan worden vastgesteld. Die andere documenten zijn niet minder overtuigend dan net dat ene document dat verzoekster niet kan overleggen.
3. Verzoekster verkeert dus in bewijsnood. Uit informatie van de IND zelf (zie prod. X) moet de conclusie worden getrokken dat in zo'n geval het niet overleggen van een bepaald document de aanvrager niet wordt tegengeworpen. Verzoekster doet hier een beroep op. Zij heeft redelijkerwijs alles gedaan om haar identiteit aan te tonen en haar identiteit staat aan de hand van andere documenten ook vast. Maar zij kan onmogelijk het bedoelde Ratificatievonnis overleggen. Dit mag haar niet worden tegengeworpen.

II) Aan het slot van het Verweerschrift wijst verweerder er nog op dat de Secretaris van de Derde Kamer van de Dominicaanse Rechtbank verklaart (zie prod. IX) dat zij naar een 'Rectificatievonnis' heeft gezocht, niet naar een 'Ratificatievonnis'.

Deze opmerking legt bloot hoe de IND spijkers op laag water zoekt bij het beoordelen van documenten. Als men alles zo op een goudschaaltje legt, dan komt een Latino-immigrant er nooit doorheen. In officiële documenten uit Latijnse landen ontdekt men bijna altijd wel een of andere slordigheid. Het betreft hier echter een kennelijke verschrijving. Dat dit zo is, kan men eenvoudig vaststellen door naar de verwijzing te kijken. Immers in de Verklaring (prod. IX) wordt verwezen naar het gezochte document met vermelding van de juiste datum en volgnummer (t.w. nr. 105 van 10 juni 1997; vergelijk de geboorteakte, prod. V bij het Aanvullend verzoekschrift).

Uitzonderingen op de 'ex tunc' beoordeling

4. Hoewel verweerder in deze procedure nog geen beroep heeft gedaan op het argument dat het Gerecht 'ex tunc' dient te toetsen en dus *in casu* moet afwijzen, is te verwachten dat dit argument tijdens mondelinge behandeling naar voren zal worden gebracht. Evenals de vergelijkbare zaak van Jennifer MESA TORO vs. verweerder gaat het dan wezenlijk over twee zaken:

- 1) Kan de identiteit van verzoekster aan de hand van de in de beroepsfase ingebrachte stukken alsnog worden vastgesteld? Dit is een feitelijke vraag.
  - 2) Brengt de ‘*ex tunc*’ toetsing *zonder meer* met zich mee dat de in beroep nader ingebrachte stukken niet meer kunnen worden beoordeeld, of zijn er uitzonderingen op de ‘*ex tunc*’ regeling? En, zo ja, zijn deze *in casu* van toepassing? Dit is een rechtsvraag
5. Om in ieder geval een beoordeling over de feitelijke vraag mogelijk te maken, zijn de originele documenten aan het Gerecht overgelegd.

Ten aanzien van de rechtsvraag in het algemeen

6. Allereerst wordt erop gewezen dat in artt. 83 e.v. van de Nederlandse Vreemdelingenwet 2000 expliciet een uitzondering is opgenomen op de vuistregel dat het Gerecht ‘*ex tunc*’ moet toetsen. Het is weliswaar een Nederlandse wet en het gaat om verblijfsvergunningen, maar het zet wel de toon. Verblijf wordt door de wetgever kennelijk zo belangrijk geacht dat een ‘*ex nunc*’ toetsing is voorgeschreven.

Het is aannemelijk om deze ratio ook te volgen wanneer het om naturalisatie gaat.

7. Maar er is meer.

Mr. K.J. de Graaf schrijft in zijn Commentaar op de Awb (2014) op blz. 1116, onder het kopje: ‘Later bewijs voor feitelijke onjuistheid besluit’, het volgende: “*Een bestreden besluit dient vernietigd te worden, indien het is gebaseerd op onjuiste feiten, ook als dat pas na het nemen van het besluit wordt aangetoond. [... 3 uitspraken]. Ook kunnen redelijke verwachtingen voor de toekomst meespelen bij de beoordeling van de onderzoeksplicht van het bestuursorgaan op grond van art. 3:2 Awb*”.

Men vindt dit citaat hier:

https://www.rug.nl/research/portal/files/14978673/KJ_de_Graaf_Sdu_Awb_commentaar_art._8_69.pdf

Op de onderzoeksplicht wordt hierna nog teruggekomen. In de WarBES is dit verwoord in de artt. 62 t/m 65 en volgt uit de plicht tot processuele zorgvuldigheid.

8. Voorts wordt verwezen naar R.W.J. Crommelin: ‘*Het Aanvullen van de Rechtsgronden*’ (Kluwer 2007), blz. 297 en 298, onder het hoofdje ‘*Ex Tunc*’:

Eerst wordt gedefinieerd wat de ‘*ex tunc*’ toetsing inhoudt: “*Dit wil zeggen dat de rechter het besluit beoordeelt op basis van de feitelijke en juridische situatie zoals die bestond op het moment dat het besluit werd genomen*”.

In casu gaat het met name over de toenmalige feitelijke situatie (namelijk op het moment dat het besluit werd genomen). De toenmalige juridische situatie is in deze zaak niet relevant. De wet is immers hetzelfde gebleven.

Wat houdt dus de ‘*ex tunc*’ toetsing in terzake de toenmalige *feitelijke* situatie?
Crommelin schrijft het volgende:

“De rechter moet zijn oordeel baseren op de werkelijke toenmalige feitelijke situatie. Als tijdens het proces blijkt dat de toenmalige situatie anders was dan door het bestuur was vastgesteld, wordt het besluit beoordeeld op grond van de situatie zoals die bij nader inzien blijkt te zijn geweest. Het is dus mogelijk dat het besluit wordt beoordeeld op grond van een feitelijke situatie die afwijkt van de vastgestelde feitelijke situatie in bezwaar”.

Dit citaat is wezenlijk al doorslaggevend voor de onderhavige zaak. Maar Crommelin geeft een paar voorbeelden, waarvan slechts de eerste wordt geciteerd (blz. 298);

“Het kan bijvoorbeeld gaan om feiten die al wel bestonden op het moment dat het besluit werd genomen, maar die het bestuursorgaan toen niet kende en dus niet heeft meegenomen bij het nemen van het besluit. Deze nieuwe feiten moeten in principe worden meegenomen door de rechter bij de beoordeling van het besluit. Het gaat dan niet om feiten die nieuw zijn in de zin dat deze feiten na [het] nemen van het besluit zijn opgetreden, maar om feiten die nieuw zijn ten opzichte van de feitelijke grondslag waarop het besluit toentertijd is genomen”.

Men vindt deze citaten o.a. hier:

https://openaccess.leidenuniv.nl/bitstream/handle/1887/11859/03_012.pdf?sequence=17

9. Ingevolge art. 8:69 Awb (bij ons is dat art. 47 WarBES) beslist het Gerecht op basis van het beroepschrift met bijlagen, het verweerschrift met bijlagen en hetgeen ter zitting is te berde gebracht. Dit is dus niet zonder meer ‘*ex tunc*’!

Voorts dient het Gerecht de rechtsgronden aan te vullen *en kan ambtshalve de feiten aanvullen*. Wat dit laatste betreft, biedt art. 48 lid 2 WarBES het Gerecht nog de mogelijkheid om alsnog, met gebruikmaking van zijn bevoegdheid tot vooronderzoek, een ambtsbericht in te winnen naar de feiten.

M.a.w. ook de wet is geredigeerd in overeenstemming met hetgeen Crommelin schrijft over de feiten. Feiten die pas tijdens de beroepsfase aangetoond kunnen worden, maar die op zich al feiten waren tijdens de bezwaarfase (maar toen niet aantoonbaar waren) dienen door het Gerecht te worden meegenomen bij de beoordeling van het beroep.

Ten aanzien van de rechtsvraag in deze casus

10. In deze procedure is er des te meer aanleiding om het cruciale feit bij de beoordeling in beroep te betrekken, omdat de IND dit feit, niet heeft *willen* verifiëren tijdens de beroepsfase. Wij hebben de IND schriftelijk verzocht de nieuwe originele documenten op echtheid te onderzoeken, zodat, als ze echt zijn en de identiteit van verzoekster dus kan worden vastgesteld, deze procedure dan kan worden ingetrokken, maar de IND heeft geweigerd dit te doen (zie prod. XI).

Om dit cruciale feit naar behoren te kunnen betrekken bij de beoordeling in beroep dient het eerst te worden geverifieerd. Het Gerecht had dit o.g.v. art. 28 e.v. WarBES middels vooronderzoek kunnen doen, maar dit is een voorziening die in de praktijk slechts zeer zelden wordt toegepast. En dat spreekt voor zich, omdat verwacht mag worden dat de overheid dit zal doen. Maar die heeft het in dit geval dus geweigerd.

Gelukkig is er echter ook nog art. 48 WarBES, waarin is aangegeven dat, als mocht blijken dat het onderzoek niet volledig is geweest, het Gerecht alsnog een vooronderzoek kan opstarten en ambtsberichten kan inwinnen. Het Gerecht kan dus, bijvoorbeeld, de nieuw ingebrachte documenten op echtheid laten onderzoeken bij de daartoe aangewezen instantie, t.w. het Bureau Documenten van de IND.

Er is ook een andere weg die tot hetzelfde resultaat leidt en dat is dat het Gerecht de Staatssecretaris opdraagt om de nieuw ingebrachte documenten op echtheid te onderzoeken en om vervolgens aan te geven of de identiteit van verzoekster op grond daarvan kan worden vastgesteld. De vordering zal enigszins worden gewijzigd om deze weg gemakkelijker te kunnen volgen.

Persoonlijk element

11. Verzoekster is thans 23 jaar en woont al +/- 12 jaren op Bonaire. Er zijn nooit eerder problemen geweest over haar documentatie. Nooit eerder is de echtheid van haar eerste geboorteakte van 1998 in twijfel getrokken. Het is eerst nu dat zij de Nederlandse nationaliteit aanvraagt, dat zij hiermee wordt geconfronteerd. Deze procedure heeft inmiddels al zolang geduurd dat zij door het tijdsverloop dreigt benadeeld zal worden in haar studiemogelijkheden. Zij wil namelijk gaan studeren in Nederland. Mede daarom wordt het Gerecht verzocht de IND op te dragen de documenten binnen 14 dagen te laten verifiëren, waarna alsnog vonnis kan worden gewezen. .

In dit verband citeren wij voor de laatste maal Crommelin, die uitegt waarom het Gerecht ook een actieve rol speelt ten aanzien van het aanvullen van de feiten:

“Uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat de actieve rol van de rechter omtrent de feiten in verband wordt gebracht met twee beginselen: de ongelijkheidscompensatie en de materiële waarheidsvinding. In de parlementaire geschiedenis wordt de nadruk gelegd op de ongelijkheidscompensatie als achtergrond van de bevoegdheid om de feiten aan te vullen. Het doel van de rechterlijke bemoeienis is om de zwakkere partij te helpen zodat de zaak kan worden beslist op de merits of the case en dat wordt voorkomen dat de grotere ervaring of mogelijkheden van de sterkere partij de doorslag geven.

Men vindt het hier, blz. 402:

https://openaccess.leidenuniv.nl/bitstream/handle/1887/11859/03_013.pdf?sequence=18

Dit laatste is *in casu* van toepassing. De IND had op ons verzoek de feiten kunnen uitzoeken en daarmee had deze procedure niet eens hoeven te zijn gevoerd. Alleen de IND kan de documentatie verifiëren. Verzoekster kan dat niet. De sterkste partij is hier dus duidelijk de Staatsecretaris, die zich niet coöperatief heeft opgesteld.

Dit is materieel onzorgvuldig, hetgeen ons laatste argument is om kracht bij te zetten aan ons verzoek om de enigszins gewijzigde eis te willen toewijzen.

Wijziging van eis

Gezien het voorgaande wordt de vordering enigszins gewijzigd en wel aldus dat de subsidiaire eis komt te luiden:

subsidiair:

met vernietiging van de ‘beschikking op bezwaar’, dit beroep gegrond te verklaren en de Staatssecretaris op te dragen opnieuw te beschikken binnen 14 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat de IND de echtheid van de nieuw ingebrachte documenten dient te verifiëren en, indien verzoeksters identiteit op basis van dit onderzoek alsnog kan worden vastgesteld, dat dan aan haar de Nederlandse nationaliteit wordt toegekend, *dan wel* andere aanwijzingen zoals het Gerecht juist voorkomt die ertoe leiden dat aan verzoekster de Nederlandse nationaliteit wordt toegekend,

zowel primair als subsidiair kosten rechtens.

Bonaire, 17 september 2018
Namens verzoekster,
mr. M. Bijkerk